दाह्यम्,	दाह्यम्,	दिधक्ष्यम्,	दन्दह्यम्;
ईषद्दहः-दुर्दहः-सुदहः;	—	—	—
दह्यमानः,	दाह्यमानः,	दिधक्ष्यमाणः,	दन्दह्यमानः;
दाहः, [1]निदाघः[A]-अवदाघः,		दाहः, दिधक्षः,	दन्दहः;
दग्धुम्,	दाहयितुम्,	दिधक्षितुम्,	दन्दहितुम्;
दग्धिः,	दाहना,	दिधक्षा,	दन्दहा;
दहनम्,	दाहनम्,	दिधक्षणम्,	दन्दहनम्;
दग्ध्वा,	दाहयित्वा,	दिधक्षित्वा,	दन्दहित्वा;
प्रदह्य,	प्रदाह्य,	प्रदिधक्ष्य,	प्रदन्दह्य;
दाहम् २, दग्ध्वा २,	दाहम् २, दाहयित्वा २,	दिधक्षम् २, दिधक्षित्वा २,	दन्दहम् २; दन्दहित्वा २;

[2]दहः.

(830) "डु दाञ् दाने" (III-जुहोत्यादिः-1091. सक. अनि. उभ.)

'दाञो दत्ते ददातीति, दाणो यच्छति, दो द्यति।
दाति दायति दाप्दैपोः, दयते रक्षणे ङितः॥' (श्लो. 4) इति देवः।

[3]दायकः-यिका, [4]दापकः-पिका, [5]दित्सकः-त्सिका, [6]देदीयकः-यिका;
दाता-त्री, दापयिता-त्री, दित्सिता-त्री, देदीयिता-त्री;

---

1. नितरां दहतीति निदाघः। घञि, न्यङ्क्वादिषु (7-3-53) 'संज्ञायां मेघनिदाघावदाघार्घाः' (ग. सू. 7-3-53) इति वचनात् कुत्वम्। निदाघः=ग्रीष्मः। अवदाघः=भक्ष्यविशेषः। असंज्ञायां तु निदाहः, अवदाहः इत्येव भवति।
2. 'स्फायितञ्चि—' [द. उ. 8.31] इत्यादिना रक्प्रत्ययः। दहः=अग्निः सूर्यो वा।
3. 'आतो युक् चिण्कृतोः' (7-3-33) इति युगागमः। एवं घञादिष्वपि ज्ञेयम्।
4. 'अर्तिह्रीव्लीरीक्नूयीक्ष्माय्यातां पुग् णौ' (7-3-36) इति ण्यन्ते सर्वत्र पुगागमः।
5. 'दाधा घ्वदाप्' (1-2-20) इति घुसंज्ञायाम्, 'सनि मीमाघु—' (7-4-54) इति सन्नन्ते इस्। 'सः स्यार्धधातुके' (7-4-49) इति तकारे, 'अत्र लोपोऽभ्यासस्य' (7-4-58) इत्यभ्यासलोपः। एवं सन्नन्ते सर्वत्र ज्ञेयम्।
6. 'घुमास्था—' (6-4-66) इत्यादिना ईत्वम्। द्वित्वादिकम्। 'गुणो यङ्लुकोः' (7-4-82) इति अभ्यासे गुणो भवति। एवं यङन्ते सर्वत्र ज्ञेयम्।

A. 'कृत्वा स कृत्यं दशनांशुगौरं कृष्णं ययौ दैत्यनिदाघमेघम्॥' धा. का. 2.40.